

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ 'Εν 'Αθήναις φρ. 13 — 'Εν δε ταῖς ἑπαρ. φρ. 16 — 'Εν τῷ ἔξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ.

Ο «ΑΙΩΝ»

ἀναγγέλλων ὅτι ἐντὸς ὀλίγου ἡ Ἑλλάς προσκαλεῖται νὰ καταλάβῃ τὰς διὰ τῆς Συνδιασκέψεως ἐπιδικασθείσας αὐτῇ χώρας καὶ προσθέτων ὅτι ἡ εἰσοδος τοῦ ἑλληνικοῦ στρατοῦ τελεσθήσεται ὑπὸ τὴν ἰσχυρὰν προστασίαν τῶν ἠνωμένων στόλων τῶν μεγάλων δυνάμεων, ὁσονούπω καταπλεόντων εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἄρτας καὶ τῆς Πρεβέζης, δίδει πέρασ εἰς τὸ βύτγγέλιον αὐτὸ διὰ τῆς ἑξῆς φράσεως :

«Τὸ ἐπίλοιπον θέλει συμπληρώσει ὁ πατριωτισμὸς τῶν Ἑλλήνων.»

* * *

Ἄλλὰ ποῖος πατριωτισμὸς ; Ὁ πατριωτισμὸς τοῦ κόμματος τοῦ κ. Τρικούπη ἢ ὁ πατριωτισμὸς τοῦ κόμματος τοῦ κ. Κουμουνδούρου ; Ὁ εἰς εἶναι ἀναίρεσις τοῦ ἄλλου. Ὁ,τι πράττει αὐτὸς, καταστρέφει ἐκεῖνος καὶ τὰνάπαλιν. Περιοριζόμεθα εἰς τοὺς δύο αὐτοὺς πατριωτισμοὺς, μὴ θέλοντες νὰ ἀναφέρωμεν οὐδὲ τὸν ἰδιαιτέρον πατριωτισμὸν τῆς Πελοποννήσου καὶ τὸν ἰδιαιτέρον τῆς Στερεᾶς, οὔτε τὸν ἄλλον τῶν Κυκλάδων, καὶ τὸν ἄλλον τῶν Ἰονίων Νήσων, οὔτε τὰς ὑποδιαίρεσις τοῦ πατριωτισμοῦ τῆς Στερεᾶς τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Ἑλλάδος, οὔτε τὰ ἄλλα γένη τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸν αὐτόχθονα καὶ τὸν ἑτερόχθονα, οὔτε τὰς ἄλλας κλάσεις τοῦ πατριωτισμοῦ τῶν ὁμογενῶν Ἰουδαίων (Τσιγγροῦ, Κορωνιοῦ) καὶ τοῦ τῶν ἐγχωρίων Ἰουδαίων (Σκουζέ, Βούρου). Ἴδου ὅτι λησμονοῦμεν ὅλας αὐτάς τὰς διαίρεσις καὶ ὑποδιαίρεσις, περιοριζόμενοι εἰς τὰ δύο μεγάλα τοῦ πατριωτισμοῦ τμήματα, τὸ τμήμα τὸ Κουμουνδουρικόν, τὸ τμήμα τὸ Τρικουπικόν.

* * *

Ἐὰν ὑπάρχῃ πόνος διὰ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος, ὁ πόνος αὐτὸς συγκεντρῶται εἰς τὴν διασποράν του ἐφ' ὅλης τῆς οἰκουμένης ὕψηλιου, καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς προερχομένην ἀδυναμίαν. Ἐὰν ἡ σμικρότης μας ἐπέτρεπεν εἰς παγκόσμιόν τινα ἔθνογραφικὸν χάρτην νὰ σημειωθῶμεν ὅπου Ἑλληνες διὰ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμῶν χρώματος, τὸ στερεῶμα δὲν θὰ εἶχε τόσας φωτεινάς στιγμὰς ὅσας ὁ χάρτης αὐτὸς κυανὰς ὑποστιγμὰς.

Τὰ πλείω τῶν ξένων ἔθνων εἶναι καταθόρραι ὅπου χάνονται Ἑλληνες· ὁ Δούναβις, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Ἀβυσσινία, ὅλη ἡ δυτικὴ Εὐρώπη, ἡ Ἀμερικὴ. Μόνον ἐκ ναυτῶν κατ' ἔτος τί χάνομεν ἐὰν ὑπολογίσωμεν, θὰ κλαύσωμεν ὅλοι. Ἐνῶ ἐφ' ἑνὸς ἡμεῖς χυθόμεθα καὶ χανόμεθα εἰς τὸ ἐξωτερικόν, μάζα συμπαγῆς, ὡς χιονοσεισὰς ἥτις καθ' ἑδὸν ἐνῶ κυλιέται ἐξογκοῦται καὶ γίνεται ὄρος, ἡ σλαβικὴ φυλὴ ἀπειλεῖ τὴν καρδίαν τῆς ἡμετέρας καὶ τὴν ὠθεῖ ὄλονεν πρὸς τὴν θάλασσαν, — τὸ μισελληνικώτερον τῶν ὄνειρων τοῦ κυρίου φιλήμονος — ἵνα καὶ τὴν θάλασσαν αὐτὴν καταπῆ ποτε διὰ λογαριασμὸν τῆς.

* * *

Ἀπέναντι τοῦ κινδύνου αὐτοῦ ἡ ἄμυνά μας μίαν καὶ μόνην ἠλέηνατο νὰ λάβῃ μορφήν, τὴν τῆς ἐνώσεως. Ἡ πανελληνίος ἰδέα ἔπρεπεν ἐκ τῶν συνέρων παρελθουσῶν ἀμαρτιῶν νὰ ἀνακύψῃ ὡς Ἴρις λελουσμένη εἰς τὸ κυανὸν τῆς ἐλπίδος, περιβεβλημένη ὄλον τὸν πλοῦτον τῶν χρωμάτων, λαμπρῶν ὡς σαπφείρων καὶ ὡς σμαράγδων. Καὶ ὅταν ἠθέλομεν φθάσει, ὡς μετὰ ταξείδιον ἐπίπνον εἰς τὸν σταθμὸν τῆς πρώτης ἐνώσεως, ὅταν ἠθέλομεν δώσει εἰς τὴν αἰμόφυρον ἑλληνικὴν σημαίαν καθρέπτην, ἵνα καθάρῃ τὰς κηλίδας τῆς τιμῆς ἢ μαχομένη ἔλαθε καὶ καλλωπισθῆ ὡς πρὸς χορὸν ἐλευθερίας καὶ ἀδελφότητος, τὰ κρυσταλλώδη νερά τῆς Αἰμῆς τῶν Ἰωαννίνων, τότε θὰ εἴχομεν εἰς τὴν διαθέσιν μας κερδὸν καὶ πρὸ τῆς ἐνεργείας μας στάδιον νὰ διαιρεθῶμεν εἰς κόμματα καὶ εἰς φατρίας, συναμιλλώμενοι τίς πρακτικώτερον νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν τόπον, καὶ τίς ταχύτερον νὰ βοηθήσῃ τὸν λαὸν εἰς ἀνάστασιν.

* * *

Ἄλλὰ ποῖαν εἰκόνα παρουσιάζομεν ἡμεῖς ; Ὅπως ὁ Φάουστ ἀναστενάζῃ ὅτι δύο ψυχαὶ ἐν αὐτῷ οἰκοῦσιν, οὕτω δύο Ἑλλάδες τὴν Ἑλλάδα νέμονται, μία πολιτευομένη, ἡ ἄλλη ἀντιπολιτευομένη. Ἡ μία τὴν σύρει πρὸς τὸν πόλεμον, ἡ ἄλλη πρὸς τὸ ἀπόλεμον. Θεοῦρος τῆς ψαίλει ἐκείνη καὶ φίλτρα τὴν ποτίζει αὐτή. Ὅταν εἰς στρατιώτης προστιθῆται, κροτεῖ ἡ μία τὰς χεῖρας ἐκ χαρᾶς, ἡ ἄλλη τὰς πλήττει ἐξ ἀπελπισίας. Σπεῦδε ! εἶναι τὸ σύνθημα τῆς μῆας, Στάθι ! τὸ σύνθημα τῆς ἄλλης. Ὁ ζῶν περὶ ἐνώσεως δη-

μηγορεί ή μία, ό άγων περί σταφίδος άνταπαντά ή άλλη. Σκληραγωγήθητι όλίγον, άκούμεν έκ τής μιας πτέρυγος! Κοιμούμαι εις πούπουλα συνήθως, έναυλιζόμεθα έκ τής έτέρας. Γενού στρατιώτης, ίδου τό καθήκόν σου. — Άνέλαθα έκ δημοπρασίας ίχθυοτροφείον, ίδου ή δουλειά μου. Βίβαι επίστρατος, κατατάξου. — Γυναίκα έγημα, δέν δύναμαι. — Πρέπει νά συμπληρωθώ ό στρατός. Έχω ανάγκη όλων τών ήλικιών. — Μόλις απέκτησα τό μικρόν έκείνο κερσένιον, τό ώνόμασα μάλιστα τό **24ον** άθρον. — Άλλο δέν θά κάμωμεν τίποτε ούτω φερόμενοι. — Άγόρασα συναλλάγματα, κύριε Λομβέρδε, τί νά κάμω. — Σύ τί καθισαι; Πού είναι αι άρειμάνιοι φωναί σου; — Έχω έργαστάσια και θά πεινώσιν αύριον έκάτον άνθρώποι μου.

Παρεπονόμεθα' άλλοτε κατά τής Εύρώπης, ότι δέν απεύδει ύπέρ ήμών, ένώ έσπευσεν ύπέρ άλλων. Άλλ' ίδου ότι απεύδει αυτή τώρα, δέν απεύδωμεν έν τούτοις ήμεεις. Το ζήτημά μας άν μέγχι τής νίκης τών άγγλων φιλελευθέρων έσύρετο ως άνάπνους εις τας τριβους τής διπλωματίας, τώρα νομίζει τις ότι άγωνίζεται άγωνα δρόμου υπό διπλωματικήν έποψιν. Καί ήμεεις; Άγώνα σακκοδρομίας.

Εσύρετε ποιον θά ήτο τό σημείον τής Ισορροπίας του έλληνισμού τής Εύρώπης και του φιλελληνισμού τής Ελλάδος; Έάν και αι δέκα ήλικίαι αι προσκληθείσαι εις επιστρέψουσιν περισυνήγοντο όλοι και ήκουον αι μεγάλοι δυνάμει, ότι έκάτον χιλιάδες έλληνικού στρατού άναμείνου τό πρόσταγμα των νά καταλάβουσιν όσας μάς έπεδικασαν χώρας.

Τά συναλλάγματα! Τά ίχθυοτροφεία! Η σταφίδα μας! Τά κολοκύθια μας! **Έθνος Έβραίων!** Τώρα θά τα φροντίσωμεν όλα αυτά έντος δύο ή τριών μηνών; Θέλετε λοιπόν εις τας παραμονάς πολέμου νά σκάνουν από υγίαν τά συναλλάγματα, τά νήματα και αι επιστήμαι μας! Ο πόλεμος είναι καρμέλα εξεταζόμενος μόνον ως προς τας δαπάνας άς δι' αυτόν τό Κράτος ποιεί. Άλλ' είναι καρχαρίαι, εξεταζόμενος ως προς τας ζημίας άς ό τόπος ως τοπος υφίσταται. Τί ήτο ή πολεμική αποζημίωσις ήν έπλήρωσεν ή Γαλλία άπέναντι τών ζημιών άς ύπέστη ως τόπος, ως έμπόριον, ως βιομηχανία; Η Σερβία δέν ήρημώθη; Η Ρουμανία δέν έπαθε; Η Βουλγαρία δέν εκάη; Μόνον ήμεεις θέλομεν πόλεμον, νίκη και Ιωάννινα με πλήρη τά βαλάντια, άπειράκτον ως σάρκας παρθένου τό σώμα, πλήρη τήν οικιακήν ήσυχίαν, άκέραια τά θεατρα, τά άντρα και τήν ρακήν μας.

Τότε άς άνακηρυχθώμεν Έβραίοι και άς έτοιμασθώμεν όσοι μπορέσωμεν νά έπιωφεληθώμεν άτομικώς και καταστρεφόμενης άκόμη τής Ελλάδος. Θα εύρεθώ νεώτερός τις Σαίξπηρ ν' αποθεώση τό έθνος τών Νεκροβαπτών.

Κύριε Φιλήμων αντιπολιτευόμενε! Σκέπτου και φρόνει όπως βούλει, αλλά μη χλευάζε λέξεις ιεράς, όμιλών περί πατριωτισμού τών Έλλήνων, καθ' ήν στιγμήν τό εύρύ πολιτικόν κόμμα εις τό όποιον άνήκει σκέπτεται πώς νά έλαττώση τόν αριθμόν τών προσερχομένων νά καταταχθώσιν εις τόν στρατόν, πώς νά μαράνη τόν ένθουσιασμόν τής έπιστράτου νεολαίας, πώς νά παραστήση τήν έπίσημον Έλλάδα **Μοναχό**, παρασκευαζόμενον νά πολεμήση με άνάπνους εις τό πεζικόν και ξύλιν' άλογα εις τό ίππικόν.

Καλιόαν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Τό φύλλον τής Παρασκευής θά περιέχη ΤΟΝ ΠΑΤΑΤΡΑΚΑΝ και θά έκδοθώ εις διπλάσιον αριθμόν άντιτύπων.

Ο άποθανών βιβλιοθηκάριος τών άνακτόρων Κέπεν ένεπιστεύθη τήν περιουσίαν του εις τόν Βασιλέα όπως τήν διαθήκη ύπέρ φιλανθρωπικού τινος σκοπού. Ο Βασιλεύς τήν έδωκεν εις τήν οικογένειαν του ύπασιπιστού του Γύλδεκρον.

Πρό τινος μεγαλέμπορος τις Χίτος μάς έστειλε σπουδαίον χρηματικόν ποσόν όπως τό διαθεσωμεν ύπέρ φιλανθρωπικού τινος σκοπού. Ημεεις έπροτιμήσαμεν νά τό βάλωμεν σ' τήν τσέπην μας.

Έν τω φύλλω τής Δευτέρας του *Αίωτος* δέν ύπέρχεν ειδήσις περί του πότε έρχεται ό Βασιλεύς. Σημείον ότι ό κ. Μινέλαος Νεγρεπόντης άσθενεί. Εύχόμεθα εις τόν ένδοξον κάθενή ταχέαν άνάρρωσιν.

Εις τόν *Απόλλωνα* ό κ. Άλεξιάδης θριαμβεύει τρίτην ήην φοράν ύποκρινόμενος τό πρόσωπον του *Γέρω-Μαρτίν*. Μόνον τά θεατρικά προγράμματα τρις ήδη ύποπίπτουν εις τό αυτό λάθος, και άναγγέλλουν άντι Γέρω-Μαρτίν *Οθέλλο*, μασκαρεύοντα ούτω πως τόν άτυχή θιασάρχην.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Έν γεύματι: ό λόγος περί του άρίστου τών όπωρικών. Ο Πανιερώτατος δεικνύει τας πρό του σιγθου: εύάρκους χήρας σταφυλάς: — *Τής σταφυλής!* . . . όλα τά άλλα τά θεωρώ κατώτερα.

Ηνώχλου τόν πρό τής άγγλικής εκκλησίας τυρλόν σπιτοπόωλην: — Στρατός: έσύ και βγάζεις 10 δραχμάς κ' έγώ με τά μάτια μου μόλις 3. — Α': βγάλ' τα νά βγάξω και σύ δέκα.

Έν τω στρατώνι του Πεζικού: Ο Λοχαγόσ—Τί δουλειά κάεις; Ο Έπιστρατίας—Τελειόφοιτος τής Ιατρικής. Ο Λοχαγόσ—Είρεις γράμματα;

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Εις τό έλληνικόν ζήτημα οι Εύρωπαίοι μετεμορφώθησαν εις Έλληνας και ήμεεις τώρα μόλις σκεπτόμεθα νά γίνωμεν φιλέλληνας;

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΕΙΣ

I

Κύριε Διευθυντά! Άπατάσθε. Ουδέποτε έψαλα Έλένην' άπλούστατε, διότι ουδέποτε τό άπήτησεν ή όμοιοκαταληξία. Δίξασθε κ.τ.λ.

Αράχνη.

II

Κύριε Διευθυντά, Ουδέποτε έψαλον Έλένην. Τό όνομα αυτό ένέχει πολλήν σχολαστικότητα' μυρίζει σκυρούς και ράσα. Άν ώμίλησα ποτέ περί γυναικός έν τω φύλλω Σας, ώμίλησα περί Μαρίας. Άγαπή τό όνομα αυτό όσον τόν παράδεισον.

Ολος ιδικός σας

Μάριος.

III.

Φίλιτατοι συνεργάται, Σας έννοώ' τό πουλί όπου πετάξη είναι δια πέταγμα. Έπιφυλάσσετε όλον τόν ένθουσιασμόν σας δι' έκείνα μόνον τά έποια είναι έντό: τής ρίπης τών όπλων σας. Άλλ' ή διεύθυνσις είναι ιστορία, τήν όποιαν δέν ούδουν διαμαρτυρήσεις. Έψάλατε όχι μίαν, αλλά πολλάς Έλένας και θε έγίνεσθε τώρα *Ελεγοι*, έν είσθε όλιγώτερον πονηροί και δέν ήτοιμάζεσθε νά παρουσιασθήτε άρσενικαί παρθένοι ει νέους θηλυκούς άγγέλους, διότι οι άγγελοι ήσαν άρσενικοί, με όλας τας άμφιβολίας του Δαμαλά. Μενέλαοι! Μενέλαοι!

Καλιόαν.

ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ.

Αξιότιμε Κύριε Συντάκτη, Έκφράζω δημοσίω τήν δυσαρέσειν μου προς τόν έξοχώτατον Ιατρόν κύριον Ζωχιόν διότι πάσχοντα έκ ρευματισμών χρονίων και μάλιστα χρονιωτάτων με έθεράπευσε, έν ό οι ρευματισμοί ήσαν λόγος, εξαιρετικός από τής έπιστρατίας. Αυτό έννοείται: είναι άφίλανθρωπότατον έργον, και δέν ήξεύρω κύριε συντάκτη εις ποίαν θείον θά εύρεθώ άν ό έσχατόγηρος πατήρ μου παρατείνη επί πολύ τήν ζών αυτού στερωδ με ούτω και του εύεργετήματος του πρωτοτόκου έφρανού. Δέχθητε τήν διαβεβαίωσιν τής εξαίρετου προς ύμας ύπολήψεως.

Διά τόν άγράμματον Νικόλαον Άστραπογιάννην De Kock

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΜΕΛΟΔΡΑΜΑΤΙΚΑ.

II

Quasta mestiere θ' άνέκραζεν Ιταλό: άκροατής τής Ηπειροθεσσαλίας του κ. Μασκερόνη και θά έζήτει νά τόν πνίξη. Άν ό κ. Μασκερόνης είνε ελεύθερος νά κάμνη όσα θέλει μελοδράματα, εις τήν διεύθυνσιν του 'Ρθείου όμως υδεις έδωκε τό δικαίωμα νά διακωμωδω ή έκάστοτε τόν ευγενή αυτού σκοπόν. Εις ουδέν του κόσμου μέρος άνέρχονται δημοσίαν σκηνήν οι μαθηταί 'Ρθείων' και 'Ρθείων ουχι νηπίων ως τό ιδικόν μας, 'Ρθείων έξ ών άποφοιτώσιν οι άριστοτέχναι τής Εύρώπης.

Δέν προσπαθείτε με τά γλίσκρα μέσα, τά έποια έχετε νά καταρτίσθε έν διδασκαλείον, έστω και τών πρώτων τής μουσικής στοιχείων, αλλά περιουνάζοντες τά λείψανα ξένων θεατρικών θιασών και έκθιτόντες δύο κοράσια άδυνατούντα έτι νά εκτελέσωσιν άλανθαστως μίαν μουσικήν κλίμακα, συγκροτείτε θιασον μελοδραματικόν του 'Ρθείου ήθην, και έπαιτείτε χειροκροτήματα και άθρα έν ταίς φημερίσιν. Έπιτρέπεται εις ιδιώτας νά νομίζωσιν ότι γράφουν και δράματα και μελοδράματα, και ό,τι τους κατέθη, εις έταιρίαν όμως, ήτις ανέλαβε τήν εκπλήρωσιν σκοπού τινος, ήτις συντηρείται με τό χρέμα τών πολλών, είνε άνοίκειον νά δημοκοπή και νά επιδιώκη στεφάνους, έξευτελιζουσα ό,τι άνεδέχθη νά άνυψώση.

Τίς Έλλην δέν έθλίθη τήν παρελθούσαν έβδομάδα εκούσων και βλέπων τήν *καραγκόζικην* εκείνην παρωδίαν του μελοδράματος, παιζομένην υπό φοιτητών του 'Ρθείου, και τίς δυνάμενος νά τό συντρέξη δέν άπεγοητεύθη;

Άλλομονον! έν Έλλάδι όλα κρατούνται από τό χέρι εις τόν κατήγορον όστις τά πήρε!

Μάριος.

ΙΣΩΣ

έπίτηδες εξελέγη τό αίματηρότερον όνομα τής γαλλικής επαναστάσεως—**Μαράτος**—πρόεδρος τής ανωτάτης υγειοομικής έπιτροπής: ένα ύπογράφη έν ψυχραιμία τήν εις θάνατον καταδικήν νέων άκροσφαλους υγείας.

Γνωρίζομεν δύο τοιούτους νέους, ένα έν Ναυπλίω και τόν άλλον ένταύθα, πάσχοντασ σπουδαίως και έν τούτοις ύπηρετούντασ άκόμη έν τω στρατώ και καταναλίσκοντασ καθημέραν τακτικόν σιτηρέσιον υγείας.

Μά τόν θεόν άξίζει νά αναφανούν Μαράτοι δια τοιούτους Μαράτους.

ΚΡΙΤΙΚΗ

Ο Σαίξπηρ είναι Πάνθεον, εις ό έτάφησκν οι μεγαλείτεροι ποιηταί όλων τών έθνών.

Καλιόαν.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

*Όλα φεύγουν, 'σάν τὰ φύλλα 'στὰ κλαδιά,
 *Η καρδιά μου όταν φύγη δὲν ξαναγυρίζει πιά.
 Κ' ἐγὼ τώρα 'στὴ φευγάλα τῆς καρδιάς μου τραγουδῶ
 Ποῦ 'καμε γλυκαί; ἡμέραις καὶ 'στὸ ὕπνο μου νὰ ἰδῶ.
 Τί καλά! καρδιά δὲν ἔχω, ἔφτερούγιασε κι' αὐτή,
 *Ξάν καρδίη μὲ πουνέντε πῆρε δρόμο ἀπ' τὴν ἀκτὴ.
 Δὲν τὴν νοιώθω πιά 'στὰ στίθια, δὲν κτυπάει, δὲν πονεῖ,
 *Όσο θένε ἀ; κεντοῦνε, οὔτε γρὺ δὲν ξεφωνεῖ.
 Καὶ θερροῦν πῶς ἔχω ἀκόμα, καὶ μὲ τρυγινοῦν πολλοί,
 Καὶ τὸν ἔρωντα μου κάμνουν, καὶ τοῖς κάμνω τὴ δειλή.
 Χά-χά-χά-καρδιά δὲν ἔχω, ἔκαμε κι' αὐτὴ φτερά,
 *Ἐπεσε μέσα 'στὸ κύμα καὶ τὴν 'πῆραν τὰ νερά.
 Εἶχαν μαραθῆ τὰ φύλλα, κ' εἶχαν πέσει 'δῶ κ' ἐκεῖ,
 Εἶχε γίνει ὅλη κάλους ἀπὸ τὴ γυμναστική.
 Σιωπῆ, νὰ μὴ τὸ μάθουν, γιατί ἔπειτα κι' αὐτοὶ
 Ποῦ γλυκὴ-μοῦ-κουβεντιάζουν, θὰ μοῦ γείνουν φτερωτοί.
 Κ' ἔπειτα; addio ὅλα, πᾶν' τὰ γέλοια κι' ἡ 'μματιαῖς,
 Ραντεβοῦ καὶ πατινάδες καὶ ἔρωτικαῖς νυχτιαῖς.
 *Όλοι μὲ γλυκοκυτάζουν κ' ἐγὼ κάμνω τὸ βαρὺ,
 Τραμματάκια μοῦ πετοῦνε κ' ἡ κοιλιά μου σπαρταρεῖ.
 Τί λατρεῖαις μοῦ προσφέρουν-χά-χά-χά-μὰ εἶναι κουτοί!
 Τί φιλήματα μοῦ στέλνουν διπλωμένα 'στὸ χαρτί.
 Νίτ, αὐτοῦ-ματιῶ ἐκεῖ κάτω, ἀχ-ικεῖ-βάχ-ἀπ' ἐδῶ,
 Δὲν προφθάνω ἢ καυμένη ποῦ νὰ στρέψω, ποῦ νὰ ἰδῶ.
 Κι' ὅλα αὐτὰ γιατί δὲν ἔχω τὰκ-τὰκ-τὰκ μέσ' τὴ καρδιά
 -Πλὴν-σωπάτε, μὴ τὸ μάθουν-μὴ τὸ πάρουν μυροδιὰ,
 Καὶ τὰ γλέντια μου τὰ χάσω, ποῦρχονται: ὡσάν βροχή,
 Καὶ δὲν κάμνω πιά τὴ μόδα ποῦ ζητιᾶ ἢ

Ἐποχή.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Οἱ δύο ἔρωτες παλαίου αἰωνίως. Ὁ μὲν πολλαπλασιάζει τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος, ὁ δὲ τὸ μαραίνει.

Μάριος.

ΣΗΜΕΡΟΝ

ἀνοίγει τὸ ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας διακόψαν τὰς ἐργασίας του πασίγνωστον

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ νέου διεθυντοῦ

κ. Σταύρου Μαχαίροπούλου.

Ἡ νέα διεύθυνσις τὸ ἀνεκαίνισε, καταστήσαν αὐτὸ πολυτελέστατο καὶ παιδρότατον τὴν θέαν, ἀνοιχτόκαρδον ἕως κῆπον εἰς ὃν ἐντρύφᾳ ἡ Μελίσσα.

Θὰ χαίρεται κἀνεὶς νὰ τρώγῃ ἐκεῖ μέσα.

Η ΜΕΛΙΣΣΑ

ἦτο ἐν ἀπὸ τὰ συμπαθητικώτερα ξενοδοχεῖα, συχναζόμενον ἀπὸ βουλευτὰς, μεγαλεμπόρους, ὑπαλλήλους, ὑπουργοὺς καὶ φοιτητὰς.

Τώρα θὰ προσελκύσῃ περισσότερον καὶ καλλίτερον κόσμον, διότι ὁ νέος διεθυντὴς ἔφερε μεταρρυθμίσεις ὄχι μόνον διὰ τὰ μάτια, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν στόμαχον.

Τὸ ραντεβοῦ μας σήμερον εἰς τὴν

ΜΕΛΙΣΣΑΝ.

ΝΕΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

Α. ΓΙΑΛΟΥΣΗ Καὶ Σας

Ἄτμόπλοτον τῆς ἄνω ἐταιρίας ἀποπέλει τακτικῶς ἐκ Πειραιῶς εἰς Σύρον καθ' ἑκάστην Πέμπτην ὥραν 6 μ. μ. ἐπιστρέφει δὲ ἐνταῦθα τὸ Σάββατον πρῶτ. Τὴν ἐσπέραν δὲ ἐκαστοῦ Σαββάτου ὥραν 5 μ. μ. ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς εἰς Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν, Ὀρεόν, Νέαν Μιζέλαν καὶ Βῶλον, ἐπιστρέφει δὲ εἰς Πειραιᾶ διὰ τῶν λιμένων τὴν πρῶτην ἐκάστης Πέμπτης.

Δι' ἐκτενεστέρως πληροφωρίας ἀπευθυντέον ἐν Πειραιεῖ μὲν παρὰ τῇ διεύθυνσιν τῆς ἐταιρίας ὀπισθεν τῆς Ἀγίας Τριάδος, παραπλεύρως τοῦ φαρμακείου τοῦ κ. Δ. Ζούρδα, ἐν Ἀθήναις δὲ παρὰ τῇ ἀσφαλιστικῇ ἐταιρίᾳ ἢ Ἀγκυρα παρὰ τὰ Χαντεῖα.

Ἐν Πειραιεῖ, τῇ 9 Σεπτεμβρίου 1880

(Ἐκ τῆς Διευθύνσεως).

ΧΙΛΙΩΝ ΕΙΔΩΝ ΛΑΜΠΑΙΣ

ἀπὸ τῆς δωδεκαμητίλου Μυδραλιοδόλου (Mitrailleuse Brenner) μέχρι τῆς πολυτελεστέρως κρεμαστῆς Λάμπας, πρὸς δὲ ἀκτινοβολούσας ἐπιτραπέζιους, λυχνίας, κομψὰς τῆς χειρὸς, ἄλλας τοῦ τοίχου, σφαίρας, σωλήνας, φυτόλια, τὰ πάντα κομιζόμενα ἐξ Εὐρώπης, κατ' εὐθείαν, ἐκ τῶν καλλιτέρων ἐργοστασίων, εὐρίσκετε εἰς τὸ

ΛΑΜΠΟΠΩΔΕΙΟΝ

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ ΜΗΛΛΟΥ

243—Ὁδὸς Ἐρμοῦ—243

τὸ πρῶτον τῆς ἐταιρίας Κ. Χουτοπούλου καὶ Σας.

Ὁ κ. Τριαντάφυλλος Μπάλλος, ἀπομείνας εἰδικῶς εἰς τὸ ἐμπόριον αὐτὸ, ἐπλούτισε τὸ Κατάστημά του μὲ ὅλα τὰ εἶδη τοῦ φωτισμοῦ καὶ πωλεῖ χονδρικῶς καὶ λιανικῶς εἰς τιμὰς πάντοτε μετρίας.

Εἰς τὸ Κατάστημά του εὐρίσκετε τὸν φωτιστικώτατον Λύχνον, γνωστὸν ὑπὸ τὸ ὄνομα Brillant Doppel-Brenn er.